

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. X. N.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 10. 2018, č. j. 60 Az 54/2018 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 4. 10. 2018, č. j. 60 Az 54/2018 – 39, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-103/ZA-ZA11-HA10-2018. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o azylu*“).

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 30. 1. 2018 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci žádosti a v následném pohovoru uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh a je bez náboženského vyznání. Dále sdělil, že nikdy nebyl v zemi původu členem politické strany a nebyl ani jinak politicky aktivní. Do ČR poprvé přicestoval v roce 1994 a do roku 2010 prodával na tržnici. Následně se vrátil do země původu, kde se staral o matku až do její smrti. V této době přišel o pobytové oprávnění na území ČR, přičemž mu není známo, z jakých důvodů se tak stalo. Ve Vietnamské socialistické republice byl ještě v roce 2016 a 2017 (kvůli legalizaci pobytu v ČR a na svatbě syna). Ve vlasti má žalobce čtyři mladší bratry, kteří se živí jako zemědělci. Na území ČR pobývá bývalá manželka žalobce (na základě povolení k trvalému pobytu), dále jeho dcera (též s povolením k trvalému pobytu) a syn, který je českým státním občanem. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal, neboť by chtěl legálně zůstat v ČR se svými rodinnými příslušníky. Žalobce finančně podporuje svoji dceru a splácí v ČR dluhy spojené s podnikáním.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodná a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem.

Uvedl, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a na základě odpovídajících podkladů. Žalobce v žalobě poukázal na obavy z možného pronásledování jeho osoby blíže nespecifikovanou skupinou soukromých osob (gangu požadujícího výpalné od zemědělců pod hrozbou násilí či smrti), před kterými by v zemi původu nebyl chráněn ze strany státní moci. Krajský soud podotknul, že tato žalobní námitka byla pouze domněnkou, jež nebyla založena na žádné konkrétní skutečnosti týkající se žalobce. K bezprostřednímu a intenzivnímu ohrožení jeho osoby vůbec nedošlo. Podle názoru soudu je nepochybné, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Krajský soud se dále neztotožnil ani s námitkami ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. K tomu uvedl, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru uvést všechny relevantní důvody pro podání žádosti. Žalovaný učinil závěr o nemožnosti udělit žalobci humanitární azyl na základě žalobcových tvrzení a situace v zemi původu. Krajský soud považoval úsudek žalovaného za logicky soudržný, žalovaný k němu podle soudu dospěl na základě procesního postupu, který byl v souladu se zákonem. Krajský soud dodal, že podle konstantní judikatury správních soudů nejsou ekonomické důvody (stejně jako snaha o legalizaci pobytu) azylově relevantními.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami a pouze bez dalšího převzal a aproboval argumentaci žalovaného. Stěžovatel uvádí, že krajský soud se nedostatečně vypořádal se stěžejní žalobní námitkou, jež se týkala nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Krajský soud v tomto směru potvrdil nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí žalovaného, čímž zatížil stejnými vadami i napadený rozsudek. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný vychýlil důkazní břemeno ve vztahu k důvodům udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu výrazně v jeho neprospěch a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[5] Žalobní námitku týkající se neaktuálnosti podkladů pro vydání rozhodnutí a rozpor rozhodnutí žalovaného s § 23c písm. c) zákona o azylu vypořádal krajský soud podle přesvědčení stěžovatele rovněž nedostatečně a nepřezkoumatelně. Toto ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost rozhodovat na základě aktuálních a přesných informací o zemi původu. Důkazní břemeno nelze v tomto ohledu vychylovat v neprospěch stěžovatele, jak to učinil krajský soud. Byť stěžovatel neuvedl, jak konkrétně se situace v jeho domovském státě s ohledem na daný případ změnila, nezbavilo to žalovaného povinnosti rozhodnout podle nejaktuálnějších podkladů. Krajský soud pochybil, jestliže upřednostnil zásadu hospodárnosti řízení před kogentním ustanovením zákona o azylu.

[6] Stěžovatel upozorňuje také na to, že se krajský soud v rozsudku opomněl zabývat žalobním tvrzením, podle něhož stěžovateli hrozí v zemi původu jako neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu trest odnětí svobody. Žalovaný v tomto směru dostatečným způsobem nepodložil své úvahy, že stěžovateli taková újma nehrozí. Napadený rozsudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Rovněž namítá, že krajský soud nesprávně posoudil i žalobní námitku ohledně pochybení žalovaného v otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V případě stěžovatele není možné *a priori* konstatovat, že jeho případné vycestování neznamená rozpor s mezinárodními závazky ČR, což žalovaný učinil.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že se krajský soud nesprávně vypořádal i s námitkou, že žalovaný pochybil, jestliže stěžovateli neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. K tomu obsáhle cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu k institutu správního uvážení i k humanitárnímu azylu. Podle stěžovatele nelze z rozhodnutí žalovaného seznat jeho úvahy a hodnocení ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, správní rozhodnutí

pokračování

je tak v tomto směru nepřezkoumatelné. Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení uváděl, že chce v ČR zůstat, neboť zde pobývají jeho nejbližší rodinní příslušníci. K těmto okolnostem měl žalovaný přihlížet, respektive se s nimi měl náležitě vypořádat.

[8] Podstatný přesah vlastních zájmů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud se napadeným rozsudkem odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[9] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Zdůrazňuje, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu účelově, s cílem legalizovat si jejím prostřednictvím pobyt na území ČR. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany však žalovaný neshledal a krajský soud tento závěr správně aproboval. Žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci a žádost posoudil na základě dostatečně aktuálních podkladů. Krajský soud se podle názoru žalovaného nedopustil žádného pochybení.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[12] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[13] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přesah vlastních zájmů v zásadním pochybení krajského soudu specifikovaném toliko obecně – neupřesnil, od jaké judikatury se měl krajský soud odchýlit (viz výše v odstavci [8]). Nejvyšší správní soud však žádné takové pochybení nezjistil, průběh řízení nebyl stížen vadami, odůvodnění napadeného rozsudku s ohledem na stěžovatelem popsaný skutkový příběh bylo dostatečné a srozumitelné a krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body na straně 6 až 8 napadeného rozsudku.

[14] Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že obsah kasační stížnosti v podstatné míře nekoresponduje s žalobními body, jak byly předestřeny v žalobě ze dne 25. 6. 2018, a ve značné míře se tak logicky neshoduje ani s rozhodovacími důvody soudu a se závěry obsaženými v napadeném rozsudku. V žalobě stěžovatel toliko namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti poukazoval na odůvodněný strach z pronásledování jeho osoby jako příslušníka sociální skupiny – zemědělce – ze strany soukromých osob požadujících výpalné. Dále rozporoval odůvodnění žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu, jež považoval

za nedostatečné i věcně nesprávné. V žalobě naopak nebyly předestřeny žádné námitky týkající se zjištění skutkového stavu věci, rozložení důkazního břemene, aktuálnosti podkladů a porušení § 23c písm. c) zákona o azylu, hrozícího trestu odnětí svobody v zemi původu a ani rozporu vycestování stěžovatele s mezinárodními závazky ČR. Tvrzení v kasační stížnosti shrnutá výše v odstavcích [4] až [6] se tak míjí s tím, jak věc (v intencích žalobních námitek) posoudil krajský soud. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že tyto námitky byly předmětem soudního řízení vedeného pod sp. zn. 9 Azs 291/2018, v němž žadatele o mezinárodní ochranu z Vietnamské socialistické republiky zastupoval v řízení před Nejvyšším správním soudem stejný advokát jako v nynější věci. Právní zástupce stěžovatele tak dané námitky evidentně pouze zkopíroval do kasační stížnosti z tohoto předchozího případu, aniž by vzal v potaz, že s nyní posuzovanou věcí nesouvisí, nebyly obsaženy v žalobě a při věcném projednání kasační stížnosti by byly zjevně nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[15] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti (s ohledem na výše uvedené tedy v zásadě jen strach z pronásledování ze strany soukromých osob a přezkum závěru žalovaného o neudělení humanitárního azylu), již byly opakovaně v relevantní judikatuře tohoto soudu řešeny, krajský soud přitom na tuto judikaturu i vhodně poukázal. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[16] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. dubna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu